

[Gunnar Fog-Petersen.]

Standpunkt fra vor Side er i nøje Tilknytning til den Stilling, vi har taget til tilsvarende Forslag i tidligere Aar.

Den højtærede Minister bebuder i Bemærkningerne til Lovforslaget og ligeledes, saa vidt jeg erindrer, i sin Forelæggelsestale en samlet Ændring af Arbejdsløshedsloven, og dette Forslag skal altsaa ikke blot være en Forløber derfor, men det skal løse de Opgaver, som den nuværende Arbejdsløshedslov ikke er i Stand til at løse, indtil der i Rigsdagen er blevet Enighed om en Ændring af den bestaaende Lovgivning. Det undrer ikke mig, at den højtærede Minister ikke 1-2-3 kan lægge et saadant Forslag paa Rigsdagens Bord, thi det er overordentlig vanskeligt at forme Bestemmelser, som kan være egnede til at klare Situationen, som den er.

Den ærede Ordfører for Venstre siger: Vi har i sin Tid givet vor Tilslutning under den Forudsætning, at den bestaaende Lovgivning skulde kunne løse Opgaven. Ja, men naar den nu ikke kan gøre det, saa er Forudsætningen altsaa bristet, og saa maa man her som paa saa mange andre Omraader tage en ny Stilling til den nye Situation, der foreligger.

Den eneste Bemærkning, jeg yderligere har at gøre, vedrører de Udtryk, der i Bemærkningerne til Lovforslaget bruges om den Arbejdsløshedssituation, hvori vi befinder os, og som tillige skal være en Begrundelse for det kommende Lovforslag. Realiteten deri har jeg ikke meget at indvende imod, derimod vil jeg gerne gøre en kritisk Bemærkning vedrørende Udtryk, der anvendes, nemlig „den nuværende Verdenskrise vedvarer“ og „Krisens langvarige Karakter“. Jeg tror, at man ved Forberedelsen af den kommende Arbejdsløshedslovgivning bør lade Forestillingen om en Krise, det vil sige noget forholdsvis hurtigt forbigaaende, falde og indrette sig paa en blivende Tilstand. Det vil sikkert være det Fundament, hvorpaa en kommende Lovgivning kommer til at hvile bedst. Der er nemlig ikke noget som helst, hverken Tegn i Sol eller Maane eller andre Steder, der tyder paa, at den Produktionstilstand, som vort Samfund med omliggende Samfund for Tiden er inde i, skulde have Krisens Karakter. Hvad Byerhvervene angaar, maa man snarere vente Tilbagegang end Fremgang, og for Landbrugets Vedkommende kan man ganske sikkert ikke vente øgede Beskæftigelsesmuligheder.

Naar derfor det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe) fremsatte den For-

modning, at hvis Landbruget fik bedre Kaar, kunde det beskæftige flere, saa er denne For- modning ganske sikkert rigtig, men det har ganske overordentlig ringe Interesse, hvis det ærede Medlem ikke er i Stand til at anvise Veje, ad hvilke der kan skaffes Landbruget bedre Kaar, eller til selv at skaffe det bedre Kaar, og det er det ærede Medlem slet ikke. Derfor har denne Udtalelse liden eller ringe Værdi. Jeg har privat — det er ikke paa mit Partis Vegne, jeg siger det — haft og har den Opfattelse, som jeg ogsaa har givet Udtryk for i Skrift og Tale adskillige Gange, at Landbrugets Produktion er for stor. Det ærede Medlem sagde, at hvis Landbrugets Eksport blev øget, vilde der blive bedre Tilstande. Ja, det kom vel an paa, paa hvilke Vilkaar den blev øget. Den skal vel øges til saadanne Priser, at der derved opnaas Forrentning af de Kapitaler, der er anbragt i Landbruget, og en ordentlig Løn til dem, der arbejder ved Landbruget, men der er ingenting, der tyder paa, at Landbrugets Eksport for Tiden kan øges, naar disse Vilkaar knyttes dertil. Naturligvis halvvejs at forære sine Varer til Udlandet, det staar vist mange frit for, dog er der ogsaa i adskillige Tilfælde for Landbrugets Vedkommende sat stærke Begrænsninger herfor, idet man inden for de paagældende Lande selv vil forsyne sig med de paagældende Landbrugsvarer. Derfor tror jeg, at Landbruget burde have lagt sin Økonomi an paa en skrap Begrænsning af sin Produktion for derved at opnaa lønnende Priser paa det, der fremstilles.

Nu er det jo saadan i den økonomiske Verden, at hvad man ikke selv ved Forudseenhed gennemfører, det sørger Begivenhederne for inden for en forholdsvis rimelig Tid, og naar Landmændene er blevet saa fattige, at de ikke længere har Raad til at fremstille den store Produktion, saa bliver Produktionen mindre og derved Mulighed for Forbedring af deres Kaar tilvejebragt. I Aar stiller det sig oven i Købet saadan her i Landet, at Høsten er ringe, navnlig for store Dele af Jyllands Vedkommende. Jeg tilføjer, at man vist ikke i Hovedkvarteret endnu helt har gjort sig klart, hvor ringe den er, og at dette naturligvis ikke kan føre til øget Beskæftigelse, men vil føre til det modsatte, nemlig at det bliver nødvendigt at reducere Antallet af dem, der er beskæftigede ved Landbruget. Og ingen vil kunne benægte, at Landbruget i Øjeblikket har for mange Ungsvin, for mange Søer, for meget Fjerkræ, for mange Kreaturer til at kunne opnaa blot nogenlunde rimelige Priser derpaa. Paa eet Punkt er Produktionen be-